

DAGBLAD VAN HET NOORDEN - REVIEW

ARCADI VOLODOS

02 December 2013

Arcadi Volodos plaatst alle details in een bezield geheel

★★★★★

Gebeurtenis pianorecital Arcadi Volodos **Programma** Schubert, 'Sonate in C', D.279 / D.346; Mompou, 12 delen uit 'Música Callada'; Schumann, 'Kinderszenen', op.15 en 'Fantasie in C', op.17 **Gezien** 30/11 De Oosterpoort, Groningen **Publiek** 850

Door Job van Schaik

Het gebeurt maar zeer zelden dat bij een concert je ogen zich als vanzelf sluiten en de concentratie op de muziek volledig wordt. Dat je alle details hoort, dat elke toon en boventoon als afzonderlijke geluidsgolf door je hersenen geregistreerd lijkt te worden, terwijl je tegelijkertijd scherp bewust bent van het bezielde verband met alle omringende tonen. Dat de tijd wordt opgeheven en je als luisteraar een wordt met de muziek.

Het gebeurde zaterdagavond bij

het pianorecital van Arcadi Volodos in Groningen.

Volodos is een fenomeen. Hij wordt al vergeleken met Vladimir Horowitz en Arthur Rubinstein, de grootsten onder de groten, en zaterdag werd duidelijk waarom. De 41-jarige Rus koppelt technische perfectie aan een peilloos diepe muzikaliteit, waarbij elke toetsaanraking even vanzelfsprekend als onontkoombaar lijkt. Dat viel vooral op bij zijn intense vertolking van twaalf delen uit *Música Callada* van Federico Mompou. Volodos creëerde een monument van hemelse proporties uit deze muziek van eenzaamheid en stilte.

Terwijl de kleine, kale, uiterst intieme stukken van de Catalaanse componist gemakkelijk hadden kunnen verdrinken in de grote zaal van De Oosterpoort gebeurde bij Volodos het tegendeel. Elke noot die hij speelde, zette je waarne-

mingsapparaat nog wat verder open zodat alle rafijn gespeelde pianissimo's – en zelfs de stiltes tussen de verschillende delen – binnenkwamen als het klokgelui van de Martinikerk: een verbijsterende ervaring.

Helaas werd je als luisteraar door de intensivering van je waarnemingsvermogen ook elke schuivende schoen en ritselend papierdje in de zaal gewaar, om maar te zwijgen van het blijkbaar onvermijdelijke maar uiterst irritante novembergekuch en -gehoest. Volodos trok zich er niks van aan, ook al werd ook zijn magistrale uitvoering van *Kinderszenen* van Robert Schumann deels kapotgekucht. Na de wervelend weemoedige *Fantasie in C* – het was een programma van eenzaamheid en herinnering dat Volodos bracht – gooide hij er maar liefst vier toegiften tegenaan.

Wat een pianist. |